

Nr 45.

Ankom till riksdagens kansli den 21 mars 1935 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner om skärpning av straffet för förseelse mot lagen om hingstbesiktningstvång.

(2:a avd.)

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet hänvisade likalydande motioner, nämligen I: 184 av herr *Bengtsson m. fl.* samt II: 235 av herr *Hagman m. fl.*, har hemställts, att riksdagen måtte besluta, att § 4 i lagen om hingstbesiktningstvång måtte erhålla följande lydelse:

»Förseelse mot denna lag straffas med böter från och med tvåhundrafemtio till och med ettusen kronor.

Därest någon under tid, då han är ställd under tilltal för sådan förseelse, densamma fortsätter, skall han för varje gång stämning därför utfärdas och delgivits fällas till de böter, som för förseelsen äro stadgade.»

Beträffande de skäl, som åberopats till stöd för denna hemställan, får utskottet hänvisa till motionerna.

Över motionerna har utskottet i vederbörlig ordning införskaffat yttrande av lantbruksstyrelsen.

Jämlikt lagen den 23 december 1914 om hingstbesiktningstvång äger Konungen, där förhållandena inom något hushållningssällskaps område sådant påkalla, på framställning av hushållningssällskapet och vederbörande landsting, förordna, att hingstbesiktningstvång skall införas inom hushållningssällskapet område eller viss del därav.

I 2 § av samma lag föreskrives, att inom område, varest hingstbesiktningstvång införts, hingst icke må, med mindre han uppnått tre års ålder ävensom provats vara såsom beskällare inom orten lämplig, vare sig kostnadsfritt eller mot ersättning användas till betäckning av sto, som tillhör annan än hästens ägare, och ej heller, därest hingsten äges av två eller flera personer samfällt, till betäckning av sto, som tillhör någon av dem enskilt.

4 § i lagen lyder:

»Förseelse mot denna lag straffes med böter från och med tio till och med tvåhundra kronor.

Därest någon under tid, då han är ställd under tilltal för sådan förseelse, densamma fortsätter, skall han för varje gång stämning därför utfärdats och delgivits fällas till de böter, som för förseelsen äro stadgade.»

Lantbruksstyrelsen har i sitt utlåtande över motionerna anfört:

»Styrelsen kan fullt ut dela den till stöd för ifrågavarande båda motioner anförda motiveringen. Det är nog tyvärr så, att flerstädes inom vårt land för betäckning upplåtas hingstar, vilka icke blivt i den ordning lagen om hingstbesiktningstvång föreskriver tillåtna såsom beskällare. I de fall, då överträdelse härutinnan blir föremål för domstolsbehandling, torde i regel böterna utdömas till det enligt lagen i dess nuvarande lydelse fastställda lägsta beloppet d. v. s. 10 kronor. Detta belopp är icke i ringaste mån ägnat att avskräcka från fortsättande av den olagliga trafiken, och det synes därför lantbruksstyrelsen välbetänkt, att de bötesstraff, vilka kunna utdömas enligt lagen om hingstbesiktningstvång, skärpas i sådan grad, att avsevärd ekonomisk risk kommer att föreligga vid överträdelse av lagens bestämmelser.

På grund av vad sålunda anförts hemställer lantbruksstyrelsen, att jordbruksutskottet måtte tillstyrka åtgärder för tillgodoseende av motionernas syfte.»

Utskottet.

Utskottet har inhämtat, att hushållningssällskapens ombud i skrivelse den 26 september 1934 hemställt, att Kungl. Maj:t ville för riksdagen framlägga förslag rörande väsentlig höjning av straffet för förseelse mot ifrågavarande lag. Berörda framställning är alltjämt beroende på Kungl. Maj:ts prövning. I likhet med motionärerna och lantbruksstyrelsen anser utskottet, att de straff, som för närvarande utdömas i fall av överträdelse av nämnda lag, mången gång äro så låga, att de icke stå i rimligt förhållande till den förtjänst, ett olagligt begagnande av icke besiktigade hingstar såsom beskällare lätteligen kan inbringa. En skärpning av förevarande straffsats synes därför utskottet påkallad. Härvid torde emellertid böra erinras, att en höjning av straffmaximum utöver 300 kronors böter måste innebära, att förseelserna skola sonas med dagsböter. Anlitande av dagsbotssystemet skulle emellertid måhända medföra, att där överträdelser beginges av mindre välsituerade personer, dessa komme att ådömas straff, som icke vore väsentligt kännbarare än de nu stundom tillämpade. I anledning härav och med hänsyn jämväl till andra föreliggande spørsmål, som böra beaktas, synes frågan kräva viss utredning. I varje fall anser sig utskottet icke böra förorda, att riksdagen för sin del, innan Kungl. Maj:t närmare prövat frågan, beslutar en ändring i lagen. Däremot finner utskottet goda skäl föreligga, att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär utredning i ämnet.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

att riksdagen i anledning av motionerna I: 184 och II: 235 må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att

Kungl. Maj:t ville låta utreda frågan om skärpning av straffen för överträdelser av lagen den 23 december 1914 om hingstbesiktningstvång samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 21 mars 1935.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, August Nilsson, Carl Eriksson, Gabrielsson, Tjällgren, von Stockenström, Fritiof Gustafson* och *Dalberg*; samt

från andra kammaren: herrar *Johansson* i Uppmålby, *Uddenberg, Olsson* i Rödningsberg, *Andersson* i Löbbo, *Liedberg, Pettersson* i Rosta, *Hagman* och *Osberg*.
